

Gaudeamusweek begint onderhoudend

KLASSIEK Gaudeamus Muziekweek. Nieuw Ensemble o.l.v. Bas Wiegers. Gehoord: 6/9, Muziekgebouw aan 't IJ.

De Gaudeamus Muziekweek is gisteren in het Muziekgebouw onderhoudend begonnen. Het jongste componeren, het thema van dit jaar, blijft een zaak van een klein, in zichzelf gekeerd circuit, maar de muziek van de jongste generatie componisten heeft weinig abstractie en was in dit eerste concert redelijk toegankelijk. Componeren is een veelkleurig allegaartje geworden.

Wat vooral klinkt, is de ambitie iets persoonlijks te maken, en dat is iets anders dan een hemelbestormende behoefte een nieuwe muzikale taal of een nieuwe inhoud aan het begrip muziek te willen geven. Dat kan ook nauwelijks meer in een tijd waarin de hele westerse kunst aan het eind van zijn eigen traditie is gekomen. Zoals er een steeds groter publiek is dat vervreemd is van wat een jaar of tien geleden nog als de geldende cultuur werd gezien, zo drijven ook jonge componisten weg van de klassieke avant-garde.

Dat geldt natuurlijk niet altijd. De twee beste stukken die het Nieuw Ensemble onder leiding van Bas Wiegers voortreffelijk speelde, hadden wél iets met die traditie te maken. Natalia Dominguez Rangel knoopte in haar expressieve *Song*

cycle bij Kurtág en Webern aan en Francisco Castillo Trigueros maakte met *Prisma* een etnisch cross-over stuk, waarvan het Nieuw Ensemble er tientallen op het repertoire heeft. Geen probleem als je zo fraai met de kleuren van westerse en oosterse instrumenten weet te woekeren als Trigueros. Hij kan bovendien een heldere lange lijn uitcomponeren en de door Ernest Rombout geweldig gespeelde hobosolo heeft melodische fantasie.

Wat slapper en academischer is

Componeren is een veelkleurig allegaartje geworden

Dalla Pietra van Guilio Bracci: goed gemaakte, Italiaanse jarentachtigmuziek met een vrijblijvend karakter. Origineler en bijna meer theater dan muziek was Myunghoon Parks *Mach Klein*, een met goed gevoel voor timing, op klankeffecten berustende, ironische zetting van fragmenten uit *Piet de Smeerpoets*.

De meest eigen taal sprak Athanasios Deligiannis. Zijn *Synaxi* ramelt af en toe wel een beetje, maar Deligiannis doet heel eigen dingen met etnische muziek – en ook dat oprukken van etnische invloeden is een trend.

ROELAND HAZENDONK